CEI 20 DE ANI DE FOTBAL AI LUI „PARPALĂ"

„PASE" SCURTE CU EXTREMUL STÎNGA RAPIDIST, TEOFIL CODREANU

Drumul Taberii. Iată-mă față în față cu unul dintre cei mai harnici jucători ai Rapidului — **TEOFIL CODREANU.** Jucătorul care ani de zile, fără menajamente, și-a pus talentul și marea sa putere de luptă în folosul acestei echipe, pe care, cum ne spunea, a iubit-o din copilărie, deși s-a născut și a crescut în Ghencea.

Teo, cum îi spun prietenii, sau Parpală, cum îi zic colegii, și cum îl știu tribunele, de atunci, de cînd l-a botezat așa Tache Macri, e un băiat admirabil. Bănuiam că nu prea agreează sîcîielile ziariștilor, dar m-a contrazis. Este un interlocutor ideal. Derulează cu precizie filmul activității sale sportive și nu omite nimic. fără să răsfoiască caiete de însemnări, știe date, meciuri și scoruri, îți vorbește la prezent de fiecare fază.

— Cîți ani de fotbal ai lăsat în urmă ?

— Pornesc pe al douăzecilea. La 11 ani, m-am prezentat la Steaua, la pitici, de care se ocupau pe atunci antrenorii Roman și Drăgușin. Pentru că antrenamentele se făceau după-amiaza, cînd eram la școală, am plecat la Dinamo. Dar nici aici n-am rămas mult. La 14 ani, tata m-a dus să învăț o meserie. Radiotelegrafist. Am lucrat la un aeroport, și în pauza de masă jucam fotbal cu muncitorii. M-a văzut un arbitru, pe nume Vasiliev, și prin dînsul am ajuns din nou la Steaua, la juniori, la echipa lui nea Catană, omul făcut pentru pregătirea copiilor și juniorilor. Dar a venit vremea senioratului. Steaua avea o echipă „prea mare pe atunci, și la 18 ani am plecat la Aeronautica, în „oraș".

— De unde, după cîte știu, a urmat Rapid.

— Da, în 1961...

— Și ce satisfacții ai azi ?

— Un titlu de campion, 222 de meciuri oficiale în A, 10 campionate. Apoi debutul în echipa națională A, visul fiecărui fotbalist.

— Au existat și insuccese, nu ?

— Destule. Am pierdut două finale de cupă, am scăpat printre degete atîtea campionate. Insatisfacție se poate numi și faptul că o dată, la un meci de campionat, mi s-a spus să mă echipez, ca pe urmă să aflu că n-am fost trecut pe foaia de arbitraj nici ca rezervă. Am un exemplu și mai recent : după ce am ratat 11 m cu Steagul roșu, am fost întrebat dacă mai pot să joc. Nu s-a așteptat răspunsul meu și am fost schimbat, deși doream să-mi răscumpăr greșeala. Poate că am reușit în meciul cu Dinamo, prin contribuția la golul realizat de Neagu.

— Ai împlinit, de curînd, 30 de ani. Pînă cînd ți-ai propus să mai joci ?

— Încă 2—3 ani. Mă simt în perfectă stare. Am inima și plămînii buni, picioarele sînt zdravene. Și apoi, chemarea și titularizarea în lotul olimpic mă stimulează.

— Ce preocupări ai, în afara fotbalului ?

— Familia. După o dramă provocată de decesul la 4 luni al primului meu copil, azi, Mădălina, care are un an și nouă luni, a adus din nou bucuria și fericirea în căminul nostru. In acest context, am găsit cadrul prielnic și pentru învățătură. Sînt student în anul IV la I.E.F.S.

— Așadar, în perspectivă un viitor profesor sau antrenor.

— Antrenor, fără discuție. Simt că am chemare pentru această meserie.

— Spune-mi, te-a răsplătit fotbalul pentru tot ce i-ai dăruit ?

— Da, am avut atîtea satisfacții. Părinții s-au bucurat că am reușit să joc într-o echipă mare. Un singur lucru regret : aș fi vrut să joc mijlocaș. Am rămas însă pe extremă. Îmi place jocul cu sarcinile duble și trecerea la 4—2—4 a fost pe placul meu, deși unii m-au numit cărăuș. Dar nu m-am supărat niciodată.

...Și Codreanu cade un moment pe gînduri, își aprinde o țigară și trage adînc. Este preocupat, probabil, de meciul de la Pitești. În sufletul lui mai e o undă de speranță că poate lupta pentru titlu să se termine în favoarea Giuleștiului, deși, lucid, drept, sportiv, recunoaște că Dinamo are mai multe șanse.

Constantin ALEXE

CORBUL ȘI VULPEA

Desen de Constantin PAVEL-Mediaș

JOE GARAGIOLA, prezentator al televiziunii din S.U.A.

„JOCUL DE OINĂ PARE SĂ FIE STRĂMOȘUL BASEBALL-ULUI"

● Scurt metraj despre sportul nostru național ● Un fost campion american, în postură de... oinist ● Ce știți despre baseball ?

Țara noastră a fost vizitată recent de o echipă a companiei de radio și televiziune N.B.C., din rîndul căreia a făcut parte și Joe Garagiola, la ora actuală unul dintre cei mai populari prezentatori din S.U.A. Trebuie să facem o confidență cititorilor : Joe Garagiola, este una și aceeași persoană cu campionul de baseball, cu vedeta, într-un trecut nu prea îndepărtat, a faimoaselor cluburi din New York, Pittsburg, Chicago, St. Louis. Auzind că oina românească seamănă cu baseball-ul, oaspetele a ținut să filmeze cîteva aspecte de la o partidă demonstrativă.

— Ce știați despre oină și ce ați aflat la fața locului ?

— Auzisem vag că ar fi un baseball... românesc, ne răspunde simpaticul interlocutor. Am văzut-o și mi-a plăcut foarte mult. Uluitor cît se aseamănă cu baseball-ul. Mă întreb chiar, dacă baseball-ul întrunește totdeauna atîtea fațete spectaculoase ca oina.

— Ce afinități există între oină și baseball ?

— Destul de multe. Ambele jocuri se practică cu un baston și o minge asemănătoare, se desfășoară pe echipe, fiecare acționînd o repriză la „bătaie" și alta la „prindere". Cred că orice jucător dintr-o echipă de oină fruntașă ar putea face față, după puțin antrenament și acomodare, în formații de baseball de primă mînă. Și invers, probabil.

— Sîntem informați că v-ați interesat asupra izvoarelor sportului nostru național, oina. Care dintre cele două jocuri credeți că are o vechime mai mare ?

— ... bombă. Voi avea, probabil, o controversă puternică cu telespectatorii americani. Sînt convins că atunci cînd voi anunța că există elemente care atestă că jocul de oină se practica în secolele I și II ale erei noastre și deci trebuie considerat ca strămoșul baseball-ului, ei nu mă vor crede. Compatrioții mei sînt foarte mîndri de sportul pe care-l socotesc național. Nu știți nimic despre sportul american, dacă nu știți ce reprezintă baseball-ul în țara mea.

Am notat că nenumărate echipe de baseball își dispută întîietatea în diverse concursuri, iar formațiile divizionare atrag pe marile stadioane zeci de mii de spectatori. Cei mai valoroși jucători sînt de-a dreptul idolatrizați, avînd o publicitate egală cu a marilor actori de cinema.

...Afară ploua, în timp ce pe pajiștea din fața Castelului Peleș din Sinaia, transformată în teren de oină, sub stropii de apă, Joe Garagiola, în echipament sportiv, juca alături de băieții noștri ca un veritabil oinist (a realizat cîteva baruri la „bătaia" mingii). Am regretat că nu aveam cu noi aparatul de fotografiat... Cîteva minute mai tîrziu, l-am întrebat cum găsește oina, după ce a jucat o partidă.

— Mi-ar place să joc oină în orele libere. Să vedem cum facem : vin eu mai des în România, sau vine... oina în țara noastră ? — a încheiat, zîmbind, Joe Garagiola.

Interviu luat de Tr. IOANIȚESCU

CARE-I MAI TARE ?

În anul 1894, a poposit la Turnu Severin marele circ „Macedonia". Pe afișele care prezentau evenimentul, se anunțase că circul oferă un premiu de 500 lei (o sumă importantă), aceluia care va putea învinge pe marele luptător al circului, pe nume Mathe.

O persoană necunoscută, mai mult în glumă, se duse la direcțiunea circului și-l provocă la luptă pe Mathe, înscriindu-se sub numele de Iorgu Protopopescu.

A doua zi, mare-i fu mirarea lui Protopopescu cînd și-a văzut numele pe afișele circului. Contrariat, a alergat la avocatul Tiberiu Axente, dar acesta știindu-l bine legat îl sfătui să participe la luptă, deoarece nu este nevoie să învingă ci să reziste, Protopopescu nefiind profesionist.

Dar, cum putea să lupte, dacă habar nu avea de lupte ! Astfel, se hotărî să se ducă la circ și să vadă cum arată luptătorul. Acolo a luat contact cu un clown, care i-a arătat cîteva procedee de luptă. Cînd acesta s-a convins că și-a însușit procedeele elementare, îi zise : „Domnule Iorgu, diseară la izbîndă. Să ai curaj, că după cum te văd eu, îl trîntești".

În seara luptei, aproape tot Severinul se îndreptase spre circ pentru a-l vedea la luptă pe Iorgu Protopopescu. Pe fondul unei muzici specifice de circ, lupta a început, și în scurt timp ea a devenit foarte pasionantă. De la bun început, inițiativa a aparținut lui „Iorgu", care în uralele asistenței reușește în final să-l „trîntească" pe Mathe și astfel să cîștige marele premiu.

După primul succes asupra lui Mathe, Iorgu Protopopescu participă în calitate de amator la mai multe întreceri de lupte, în țară și străinătate, în diferite circuri.

prof. TIBERIU CORNEȘANU

PICTORII ALEG SPORTUL

Sala Dalles a găzduit marea expoziție de arte plastice dedicată semicentenarului P.C.R. Etalajul, de excelentă selecție, cuprindea lucrări reprezentative pentru panorama realităților românești. Așa se explică **prezența marcantă a sportului printre temele abordate de artiști,** mai ales în domeniul picturii. Nu e de mirare că prima ramă care ne-a atras privirile aparține fostului rugbyst, **Vincențiu Grigorescu,** pictor în vogă, care — pentru o dată — n-a mai cochetat cu magiile optice ale lui Vasarely, preferind un portret cuminte („Tînără sportivă") foarte frumos realizat.

Intitulîndu-și destul de complicat tabloul („Pregătirea tineretului pentru apărarea patriei"), **Mihai Rusu** a reușit o compoziție modernă, cu o cromatică pastelată, veselă. În planul îndepărtat se văd cei ce exersează la standurile de tragere, iar în prim-plan tinerii care-și așteaptă rîndul, figurile unora — ieșite din cadru — sugerînd nerăbdarea. Piesa **„Viteză"** a lui **Vladimir Șetran,** declarată „tehnică mixtă", este o compoziție destul de complexă, folosind colajul și apelînd — nu totdeauna cu succes — la imaginația privitorului. În treimea de sus a cadrului se disting alergători (de fond sau de cros) parcă dintr-o fotografie solarizată, în schimb în partea de jos apar bare oblice violent colorate, care ar putea sugera dificultățile cursei, precum și pete incongruente iscate parcă din intenția altui tablou.

Gheorghe Freiberg prezintă un tablou („Jucător de hochei") sumbru pe fondul alb murdar ca al gheții arate de patine. Sînt de fapt doi hocheiști, contorsionați, învingînd parcă legile gravitației în dura lor încrîncenare. Printre amplele detalii de echipament răsare masca de tragedie clasică a unuia dintre combatanți. **„Sportivi"** se cheamă tabloul semnat **Mara Constantiu** : un fel de Picasso timpuriu (din perioada albastră a clownilor), schițînd trupuri fără respect pentru anatomie, o compoziție hieratică folosind culori șterse. Trei alergători încremeniți par subiectul conversației celor doi atleți din prim-plan, cu suliță și bilă la picior. În sfîrșit, sub titlul **„Mișcare", Virgil Sfintiu** ne oferă o scenă de fotbal, pe un violent fundal verde, cu cinci jucători parcă dezumanizați, lipsiți de identitate. Pînza aceasta pare mai curînd un studiu de mișcare după fotografii de joc, transfigurate în eboșe.

Victor BANCIULESCU

Virgil Sfintiu : „MIȘCARE"

ÎN VIZITĂ LA BURSIERII COMITETULUI OLIMPIC ROMÂN

Am făcut, de curînd, o vizită la Institutul de educație fizică și sport din București, dorind să-i cunoaștem pe cei patru studenți africani, bursieri ai Comitetului olimpic român.

— Colegii noștri ne-au dat și ne dau mereu un călduros ajutor pentru a învăța limba română, astfel că putem cu multă ușurință să înțelegem ceea ce se predă la cursuri.

Iată cuvintele cu care a început discuția noastră tunisianul Mohamed Zaouali. E un tînăr înalt, cu fața măslinie. Faceți cunoștință și cu ceilalți trei : Oumar Tamboura a venit din Mali, Willy Dieumerci Kiasuma din Republica Democrată Congo (Kinshasa), iar Seidu Mahama Al-Hassan din Ghana. Primii trei sînt studenți la zi ai IEFS-ului, pe cînd Al-Hassan urmează cursurile postliceale de antrenori.

Willy Dieumerci Kiasuma, care a asistat la meciurile echipei congoleze la noi, mărturisește că a fost plăcut surprins să-i vadă pe Iolanda Balaș-Sőter, Lia Manoliu și alți „ași ai sportului românesc și mondial" (expresia îi aparține) [illegible] printre cei tineri, care abia acum pășesc pe porțile stadioanelor, că acești mari sportivi sînt atît de modești, de populari. Ghanezul Mahama Al-Hassan este impresionat de condițiile de pregătire [illegible] la IEFS, de competența profesorilor, de utilajele moderne de care dispune institutul.

— La noi, unde munca de pionierat se manifestă și în sport, nu putem nădăjdui să avem prea curînd bazele sportive din România și nici învățămîntul sportiv atît de dezvoltat. Aștept să pun în practică ceea ce învăț aici. Gestul Comitetului olimpic român de a ne acorda burse de studii ne onorează și demonstrează totodată că România sprijină popoarele Africii, recent eliberate de sub jugul colonialist.

În timpul acestei discuții, în jurul celor patru studenți africani s-au strîns și colegii lor români. Din felul în care își vorbesc, ne dăm seama că oaspeții IEFS-ului se simt bine aici, că au legat prietenii trainice, care vor dăinui în ciuda depărtărilor. Și ne dăm seama că inițiativa Comitetului olimpic român de a acorda burse de studii studenților străini corespunde [illegible] idealurilor olimpice, servind cauza prieteniei între popoare.

S. N.

ÎN 4 RÎNDURI

Dinamo și Rapid continuă cursa pentru primul loc în campionatul de fotbal.

În decorul panoramic,
Două șanse se decid :
Ori Rapidul, mai... dinamic,
Ori Dinamo, mai... rapid.

Victor HILMU

DEFINIȚII APROXIMATIVE

Canotaj = **Înot... cu brațe de lemn.**
Ciocan = **Ustensilă cu care se bat... recorduri.**
Inele = **Căsătorie cu... gimnastica !**
Patinaj = **Economie de ghete.**
Ștafetă = **Fugă de... răspundere.**
Tir = **Luare la ochi !**

Barbu ALEXANDRU

DE MÎINE, MĂ FAC ARBITRU !

Trebuie să recunosc cinstit, cu mîna pe inimă : am un mare păcat : sînt invidios. O viață întreagă m-a ros acest păcat, înfierat pînă și în cele 10 porunci...

Mai întîi și mai întîi, am pizmuit pe cel mai bun prieten din copilărie, că trăgea cu praștia așa de bine, de dobora vrăbiile, pînă și din zbor. Apoi mi-a fost necaz pe unul care făcea versuri și-l lăuda profesoara de română. M-au certat părinții, m-a descîntat bunica. Degeaba ! Boală fără leac. Mai tîrziu, prinsesem ură de moarte pe regele balurilor din cartier, pe Adolf Menjou pentru eleganța sa, pe Sfîntul că nu i se clintea freza sa impecabilă nici după ce încasa 10 upercuturi mortale, pe gestionarul Aprozarului din colț care avea un Fiat vișiniu, și pe cîți alții pe care nici nu-i mai țin minte.

Dar, încercarea cea mare a vieții mele se trage cam de anul trecut. De la chestia cu Cursaru. Doamne, cît s-a mai scris despre acest arbitru ! Și nu de către fiște cine ! Numai pene grele, domnule ! Și nu numai publicațiile de sport, ci și cotidienele de mare tiraj. Ba au scris (în proză și versuri) pînă și revistele literare. Numai „Gazeta învățămîntului" și revista „Cinema" n-au scris nici măcar un rînduleț. Și parcă mi-era necaz de această nedreptate. Și, cum sînt iute din fire, am și pus mîna pe condei să protestez. Nu mi-a răspuns decît Catrinel Oproiu, dar mă confundase cu un alt cititor. Astfel, am aflat fără să vreau biografia misterioasei Greta Garbo. Parcă de asta îmi ardea mie !

Și cum spuneam, de la acest „caz Cursaru", nu mai am pace. Nu mai reușesc să dorm nici cu două ciclobarbitaluri. Am făcut și sindrom depresiv. Mai, mai să mă și pensioneze o comisie milostivă... Apoi, cînd a mai venit și bomba cu Birăescu, am făcut pur și simplu un acces de delirium-tremens fapt pentru care am fost transferat (nu în interes de serviciu) la Spitalul nr. 9. Așa am reușit și eu să fac cunoștință cu Bismark, cu Aristotel și chiar cu Maria Tereza. La sfatul medicului (nu cel de la radio) m-am decis : de mîine mă fac arbitru ! Scurt și cuprinzător. Cică aici condițiile nu sînt tocmai grele și, în plus, nu ai nevoie nici de pile...

Dar mai întîi, un test à la Cooper, adică alergi 6 437 de metri, dintre care cîteva sute și d-a-ndaratelea, iar în timpul ăsta niște tipi gravi, cu cronometre în mîini, te opresc și-ți pun niște întrebări (am mai făcut eu asta și la spital), mai dai vreo paișpe examene teoretice, te antrenezi apoi de unul singur ca gladiatorii, pentru evitarea loviturilor cu pietre de la un toreador. Înveți apoi să sari gardurile (ca la antrenamentele pompierilor) sau să prinzi tramvaiul sau vreun camion din mers (după tehnica filmelor cu Ness).

După ce ai terminat cu această pregătire fizică multilaterală, cum îi zic specialiștii, te ocupi de altele. Îți multiplici autobiografia și o fotografie recentă în 123 de exemplare și le trimiți tuturor secțiilor de fotbal, care au fost „evidențiate" în ultimii doi ani de comisia de disciplină a Federației. Dacă nu te recuză nimeni în 4 ore, e bine, ești un om făcut. Îți faci apoi prieteni pe la federația de box (asta așa pentru orice eventualitate), te asiguri la ADAS și pe urmă îți iei adio de la mamă, tată, frați, surori și de la șeful serviciului.

Cam atît. Ba nu ! Era să uit tocmai ce era mai important : stagiul. Te prezinți la comisia de fotbal a Consiliului pentru Educație Fizică și Sport a unui sector din Capitală, deși ar fi preferabil să te duci undeva la țară. E mai principial ! O pornești sănătos, tovarășe, de jos în sus. Numai așa vei avea autoritate și succesul asigurat. Și nu-i nici măcar greu. Un an arbitrezi voluntar campionatele de stradă, apoi încă un an pe cele pionierești. Dacă ești bun și ai luat măcar o dată 5 stele de la responsabilul sportiv al Comitetului de bloc, după vreo doi ani poți arbitra chiar și în campionatul de juniori al sectorului. Mai arbitrezi vreo cinci ani în campionatul orășenesc, apoi vreo șapte în divizia C și așa mai departe. Mai dai și niște examene, și dacă între timp nu te radiază Colegiul central de arbitri din listele sale, pe care le cenzurează cam de 3 ori pe an, ai toate șansele ca în vreo 25 de ani să arbitrezi Portul-Politehnica Galați sau dacă ai personalitate și puțin noroc, chiar Rapid-Steagul roșu.

Hotărît lucru, nu mă las, de-ar fi să ies la pensie, și tot mă fac arbitru. Așa sînt eu, ambițios, și nu mi-e frică, domnule, nici de scriitori, nici de presă și nici de public. Păi cum pot să devin și eu cunoscut. E drept. Te înjură toată lumea, inclusiv nevasta și copiii, dar merită. Chiar dacă mai pleci uneori cu cucuie de la teren sau ajungi acasă înghesuit în vreun portbagaj cu costumul cel nou ferfeniță.

Am scris și la federație. Cine știe, poate mai reduce cîteva luni din stagiu.

Doamne ajută !

I. B.

— N-ai nici o ambiție !
— Ba da „tăticu" : talentul lui Pele și celebritatea lui Birăescu...

REFLECȚII FOTBALISTICE

● Portarul are plan să apere 7 metri și ceva de poartă ! Neîndeplinirea planului înseamnă gol... în producție !

● Un jucător, oricît de „politicos" i-ar recomanda arbitrului ochelari, nu se va putea substitui oftalmologului ; dimpotrivă...

● În fotbal, să nu te prea grăbești cu aprecierile, pentru că lesne te poți.. dezminți !

● Un meci cîștigat, nu totdeauna este, în deplin înțeles, o... victorie !

● Portarii înalți sînt avantajați la mingile pe sus ; la mingile pe jos, sînt... la pămînt !

● Un meci aprig disputat — cu numeroase accidentări — încheiat remiză, pentru unii jucători se termină... pat !

● Arbitrul care primește o stea, să plece... cu colindul !

D. MAZILU

ADEVĂRURI

Grecia, la început, nu era decît un vast gimnaziu unde fete și băieți, bărbați și femei cultivau frumusețea și forța.

E. Zola

Curajul e o pasiune care dă energie sufletului și tărie corpului.

S. Bărnuțiu

În educația fizică regăsim adevărata formă în libertatea mișcării și în jocul, care mai vizibile documente ale libertății omenești.

Schiller

Greu este să te urci pe înălțimile de unde strălucește în depărtare măreţul templu al gloriei.

Schopenhauer

RĂSPUNDE Ion Poștașu

VLADA ȚEPELUȘ, BUCUREȘTI. Non multa, sed multum...

F. ZIGRI, ORADEA. Răducanu nu este cel mai înalt portar din divizia A. Cu cei 1,89 m, el se clasează pe locul al doilea, după Haidu, de la Steaua, care măsoară 1,90 m.

UN GRUP DE MUNCITORI DE LA UZINELE „METROM", BRAȘOV. În urmă cu trei ani, Rapid a jucat cu F.C. Beograd, în „Cupa europeană a tîrgurilor". Rezultatele celor două meciuri : 3—1 la București și 1—6 la Belgrad, în prelungiri, după ce feroviarii fuseseră la un pas de calificare.

STAN MIRCEA, OLTENIȚA. Dobias a jucat la Guadalajara în meciul pierdut de reprezentativa Cehoslovaciei în fața echipei României. [illegible]

TUDOR ȘTEFAN, ORAVIȚA. [illegible]

ION PISOI, BUCUREȘTI. [illegible] în urmă cu 16 ani, cîștigat de prima echipă, la Brașov, și redisputat apoi la București, în urma contestației depuse de C.C.A. Este adevărat. Dar n-a fost o hotărîre înțeleaptă, din nici un punct de vedere, chiar dacă au existat elemente în sprijinul contestației. Admițîndu-se, în principiu, ideea rejucării unui meci, pentru greșeli grave de arbitraj, s-ar deschide aproape la fiecare meci porțile contestațiilor și ale unor soluții expuse unor noi... contestații.

MIRCEA PASCU, PROCUROR, SIGHIȘOARA. Răspunsul de mai sus, sper să fie convingător și pentru dv, care ridicați problema **„dacă trebuie să se accepte „de jure" rezultatul viciat al unui meci. În drept — arătați dv. — există căi special prevăzute de lege, care oferă posibilitatea cenzurării unor hotărîri nelegale".** Legile fotbalului sînt mai puțin precise, în acest domeniu spunîndu-și cuvîntul mai degrabă pasiunea decît rațiunea. [illegible]

ION G. ENE, COMUNA FRASINET. [illegible] dacă nu este cazul, nu rețineți nimic. Așa am și făcut !

MARGA GLĂVAN, COMUNA BECHET. Fotbalul este singurul sport care vă atrage în mod deosebit. În 1971, o asemenea mărturisire nu mai miră pe nimeni. [illegible] fotbalistă celebră". Nu văd cum să puteți activa într-o echipă bucureșteană, din moment ce locuiți în județul Dolj. [illegible]

NELU QUINTUS, PLOIEȘTI. Celebrul romancier Erich Segall, participant la maratonul de la Boston, a terminat cursa extenuat. Acest lucru v-a inspirat un catren :

Alergînd ca un cursier,
Fără răgaz, tot drumul,
Acest mare romancier
Și-a... epuizat volumul !

I. C. COMUNA BEREȘTI. [illegible]

Ilustrații : N. CLAUDIU